

Hồi 2

Bạch Y Quái Tú Ảo Kỳ Khôn Lường Tinh Hà Điều Khách Sinh Tử Nan Tri

Lục tà thấy ông già đó xuất hiện liền quỳ xuống vái lạy và đồng thanh nói rằng:

- Thuộc hạ nghênh đón Phó đảo chủ giá lâm.

Lục tà vừa nói dứt, mấy chục người áo trắng kia liền phi thân tới bao vây lục tà, Mộ Siêu và ông già.

Ông già nọ liền gằn giọng kêu lên một tiếng, nhưng không thèm đếm xỉa gì đến lục tà, chỉ đưa mắt nhìn mấy người áo trắng kia một lượt, rồi mới lên tiếng nói:

- Các người phải mười người vào trong động khám xét, nếu phát hiện người thiếu niên mà lão phu đang cần đến thì vác lại đây, còn ngoài ra, gặp bất kỳ một ai khác thì cứ ra tay giết hết, khỏi cần bấm báo gì nữa.

Ông già nói xong, liền có mười người áo trắng chia ra bốn ngã đi luôn.

Lạc Dương nghe thấy ông già bảo người đi khám xét, vội quay mình phi thân xuống dưới sơn cốc liền.

Ông già vừa nói dứt, Phẫm Nhi cũng ở sườn núi nhảy lên chạy tới trước mặt ông ta vẻ lo âu, ông già nhìn chàng ta một cái rồi hỏi:

- Con đã tìm thấy người em của con chưa?

Phẫm Nhi với giọng ghen ngào đáp:

- Chưa!...

Ông già lại nói tiếp:

- Con khỏi lo ngại, thế nào cha cũng kiếm được người em đó cho con!

Nói xong, ông già quay đầu lại nói với lục tà rằng:

- Đứng dậy!

Lục tà như vừa được đại xá vội đứng ngay dậy, cúi đầu xuôi tay, tỏ vẻ cung kính, không dám nhìn thẳng vào mặt ông già.

Ông già lại lên tiếng hỏi:

- Các người có thấy người anh em của nghĩa tử của lão phu không? Hình dáng, quần áo, mình mẩy của thằng nhỏ đó cũng giống như nghĩa tử của ta đây, không sai một chút nào cả. Nếu các người trông thấy thì cứ nói thật đi, đừng có lừa dối lão phu!

Ông già vừa nói vừa chỉ tay vào mặt Phẩm Nhi, lục tà đồng quay lại nhìn Phẩm Nhi, rồi cùng đồng thanh lên tiếng đáp:

- Thuộc hạ đâu dám lừa dối Phó đảo chủ, quả thật chúng tôi chưa hề trông thấy thiếu niên như vậy bao giờ?

Ông già đưa mắt nhìn lục tà một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt lại từ từ hỏi tiếp:

- Những vật của các người đã lấy trộm, sao không mang ra đây nộp ngay cho lão phu?

Lục tà liền biến sắc mặt tỏ vẻ hoảng sợ và đáp:

- Thuộc hạ chỉ không muốn chết già ở trong đảo nên trốn sang ở Trung Nguyên đây, định làm một việc kinh thiên động địa chứ đâu dám lấy trộm bảo vật của bốn đảo, xin Phó đảo chủ minh xét cho!

Phẩm Nhi thấy lục tà nói như vậy liền ngăn người ra nghĩ ngợi, chàng là người rất thông minh, chỉ suy nghĩ giây lát đã đoán ra được Hách Liên Yến Hâu là Phó chủ đảo Ngọc Chung Đảo liền!

Chàng lại nghe thấy Mộ Siêu cười nhạt lên tiếng nói:

- Cự Khuyết và Thanh Hồng, hai bảo kiếm đó các người không lấy trộm ở Ngọc Chung Đảo ra là gì, chẳng lẽ hai thanh kiếm đó ở trên trời rơi xuống hay sao?

Lục tà thấy Mộ Siêu tố giác bí mật của mình đều hối hận là khi nãy đã không giết chết Mộ Siêu đi cho rảnh, nên bây giờ mới bị tên nọ tố giác như thế, nhưng bây giờ có hối cũng đã muộn, nên cả sáu tên chỉ biết cúi đầu yên lặng không dám nói gì cả.

Hách Liên Yến Hâu cười nhạt một tiếng, đưa mắt nhìn Mộ Siêu một cái và quát bảo:

- Khỏi cần người phải nói ra như thế, không việc gì có thể giấu nổi đôi mắt ta?

Nói xong, y lại âm thầm cười nhạt một tiếng rồi giơ tay phải lên vẫy một cái, trên sườn núi liền có hai người mặc áo xám nhạt nhảy xuống, lướt mình trước mặt Hách Liên Yến Hâu, mỗi người ôm một thanh bảo kiếm.

Hách Liên Yến Hầu giơ tay đỡ lấy hai thanh bảo kiếm đó, một người áo trắng trong bọn móc túi lấy một cuốn sách cũ kỹ đưa ra cho Hách Liên Yến Hầu.

Phẩm Nhi đứng cạnh Hách Liên Yến Hầu trông thấy ngoài bì cuốn sách đó có viết bốn chữ Phong Lô Chân Kinh tuy chữ đã phai màu nhưng vẫn thấy rõ.

Hách Liên Yến Hầu liền vui tươi ngay, vội bỏ cuốn chân kinh vào túi, rồi cười nhạt nói tiếp:

- Các người nói khôn nói khéo, lừa dối bề trên, tội của các người mỗi người phải tự chặt ba ngón tay trái đi!

Liền có người áo trắng tiến tới trước mặt lục tà, một tay chộp lấy cổ tay trái của Quỷ Ảnh Tử Kiều Kỳ, một tay rút đao sáng quắc ra. Phẩm Nhi chỉ thấy ánh sáng đao thấp thoáng một cái đã có máu tươi vọt ra và ba ngón của Kiều Kỳ đã rớt xuống dưới mặt đất liền.

Kiều Kỳ không dám kêu rên nửa lời, chỉ cắn răng mím môi cố chịu đựng mà thôi. Chàng thấy vậy càng giật mình kinh hãi thêm. Chàng lại thấy người mặc áo trắng ra tay nhanh vô cùng, chỉ thoáng cái đã chặt tay của lục tà, mỗi tên bị đứt ba ngón tay liền! Rồi lại đứng trở về chỗ cũ ngay!

Hách Liên Yến Hầu lại nói tiếp:

- Nếu không phải lão phu đang cần người thì sáu người đã bị cắt lưỡi và phân thân rồi.

Nói xong y lại dặn bảo một người áo trắng:

- Triệu Tinh! Người cho mỗi người uống một viên đơn dược đi!

Người áo trắng trung niên ra tay đấu với Phẩm Nhi hồi nãy liền phi thân ra, tay cầm một cái lọ sứ nhỏ một viên thuốc to bằng hạt đậu màu xanh biếc để vào tay Kiều Kỳ và quát bảo:

- Lệnh chủ cho phép, sao không mở mồm ra mà uống?

Kiều Kỳ trông thấy viên thuốc như trông thấy rắn độc, sợ hãi vô cùng, nhưng không dám trái lệnh, đành phải miễn cưỡng há mồm ra, chỉ nghe một tiếng vù, Triệu Tinh đã nhanh tay ném viên thuốc vào trong mồm y liền. Tiếp theo đó y lại cho ngũ tà kia lần lượt uống như thế!

Phẩm Nhi thấy vậy nghĩ thầm: "Không hiểu viên thuốc này có công dụng gì mà lục tà lại có vẻ sợ hãi như rắn rết thế. Chắc thế nào cũng là thuốc độc!"

Lúc ấy lục tà vẫn buông xuôi tay, cung kính đứng trước, nhưng trên trán của tên nào cũng có mồ hôi rớt như mưa xuống mặt tuyết.

Hách Liên Yến Hâu đã nhanh tay điểm luôn hai ngón vào trước mặt của Mộ Siêu, tên nọ ngã lăn ra đất tức thì! Hách Liên Yến Hâu liền ra lệnh cho bọn người áo trắng kia:

- Mang người này về cho ta!

Triệu Tinh vâng lời nhảy lại kẹp luôn Mộ Siêu vào nách. Mười người áo trắng thừa lệnh đi tìm kiếm em của Phẩm Nhi cũng về tới nơi, một trong bọn chúng tiến tới trước mặt Hách Liên Yến Hâu thưa rằng:

- Thưa lệnh chủ, chúng con tìm mãi cũng không thấy người em của Thiếu lệnh chủ đâu cả!

Hách Liên Yến Hâu ngăn người giầy lát rồi nhìn Phẩm Nhi nói:

- Em con chắc đi xa rồi nhưng con khỏi lo, thế nào cũng có ngày gặp nhau. Bây giờ hãy đi thôi.

Nói xong, y phẩy tay một cái, mấy chục người áo trắng liền dẫn lục tà theo Hách Liên Yến Hâu và Phẩm Nhi phi thân xuống dưới sơn cốc.

Phẩm Nhi định nói nhưng lại thôi, đành phải theo Hách Liên Yến Hâu mà đi vậy.

Gió bắc thổi hiu hiu, tuyết bay khắp vùng trời, chỉ trong giây lát thân hình của Hách Liên Yến Hâu mất dạng, trên sườn núi không còn lại một bóng người nào hết.

oOo

Dưới chân núi Kệ Thạch, Lạc Dương đương ngỡ ngác một mình, ngắm nhìn những cái xác nằm ngổn ngang quanh đó. Nhưng chỉ trong chốc lát những cái xác đó bị tuyết phủ lấp hết.

Lạc Dương thở dài một tiếng, lưng thưng đi về phía Sơn Hải Quan. Chàng biết Phẩm Nhi không khi nào lại tự dung bỏ mình mà đi như thế, thế nào cũng gặp một việc gì hay là đuổi theo mình không kịp nên mới dứt liền lạc như vậy. Chàng đoán chắc Phẩm Nhi không tìm thấy mình thế nào cũng quay trở về khách sạn chờ mình trước.

Chàng vừa đi vừa ân hận là mình quá xúc động không đợi chờ Phẩm Nhi cùng đuổi theo bọn người nọ cho nên mới thất lạc nhau như thế. Chàng vừa đi vừa rầu rĩ, khi trở về

đến khách sạn trời đã tối sẫm. Người phố ky thấy chàng trở về một mình như vậy, liền trợn mắt lên muốn hỏi nhưng lại thôi.

Thì ra đêm hôm trước trong khách điếm có những tiếng rú kỳ lạ, tiếng hò hét quát tháo làm cho người trong khách điếm thức tỉnh. Tên phố ky này vì nhát gan nên không dám ra ngoài xem sao. Tới sáng ngày hôm sau, y vào trong nội thất thấy hành khách trong đó đều biến mất mà đồ đạc và hành lý thì vẫn còn nguyên.

Người chủ điếm giàu kiến thức hơn, nên đã đoán ra đêm hôm trước xảy ra một biến cố gì. Y liền dặn tên phố ky ấy không được động đến những hành lý của khách, để chờ khách trở về lấy hành lý đi.

Lúc ấy, Lạc Dương vừa về tới liếc mắt nhìn tên phố ky và hỏi hẳn đã thấy Phẩm Nhi về chưa.

Tên phố ky trả lời là chưa có ai trở về cả. Chàng rầu rĩ về phòng nằm nghĩ vơ nghĩ vẫn mãi. Chàng thấy đầu óc bối rối, trong lòng không yên chút nào. Chàng lại đoán chắc Phẩm Nhi thế nào cũng bị ông già áo trắng trong núi bắt cóc. Chàng lại nghĩ tới câu chuyện mà mình đã nghe lỏm được hồi chiều, chàng nghe thấy lục tà kêu ông già áo trắng là Phó đảo chủ. Chàng liền nghĩ: "Chẳng lẽ y là Phó đảo chủ của Ngọc Chung Đảo chăng? Nếu vậy lục tà thế nào cũng là sáu người vừa được dân thuyền chài cứu vớt trong bể..."

Nghĩ tới đó, chàng sực nghĩ ra một điều: "Cung Thiên Đơn lão Sơn chủ đã nói hiện giờ võ lâm sắp bị loạn đến nơi, các bang hội giáo phái đều nổi lên như măng mọc. Những thủ lĩnh của các bang hội giáo phái đó đa số là những người không ai biết tới, ngay như ông già áo trắng kia không ai biết tới. Bây giờ ta chỉ có một cách chịu khó điều tra, thế nào cũng có ngày điều tra ra được."

Lạc Dương đợi chờ Phẩm Nhi hai ngày liền không thấy trở về khách điếm, chàng liền kiên quyết rời khỏi Sơn Hải Quan.

oOo

Cảnh sắc mùa xuân ở đất Giang Nam đẹp vô cùng, khiến ai du ngoạn tới Giang Nam lúc này cũng phải lưu luyến không muốn đi đâu hết.

Trên bờ sông Bành Trạch ở tỉnh Giang Tây bỗng có một thiếu niên cưỡi ngựa phóng tới. Khi tới cạnh bờ sông chàng bỗng kêu ối chà một tiếng rồi gò cương lại, đưa mắt nhìn lên bờ

sông rồi tỏ vẻ thất vọng. Sở dĩ chàng thất vọng là vì chàng thấy chiếc đò mới rời khỏi bờ chỉ cách chỗ chàng chừng năm chục trượng xa thôi. Mặt sông đó lớn rộng vô cùng, chờ chiếc đò sang tới bờ bên kia rồi quay trở lại, ít nhất cũng phải đợi hơn tiếng đồng hồ, nhưng chàng không thể nào nhảy lên trên đò ở chỗ cách xa như thế được, đành phải ngồi xuống đợi chờ và ngắm cảnh vậy.

Thiếu niên đó chính là Lạc Dương, rời Sơn Hải Quan đến đây. Chàng đã dò hỏi nhiều bang phái của võ lâm, nhưng không ai biết ông già áo trắng mà chàng đã gặp ở núi Kệ Thạch là người như thế nào cả. Vì vậy, chàng vẫn chưa tìm ra manh mối gì, chàng cũng đã tới con suối Điếu Đột rồi, khi tới nơi chàng nghĩ đến chuyện cũ mà cứ lưu luyến không muốn đi. Sau chàng lại đến nhà Triệu Khang Cửu ở Thương Châu và Chu Gia Trang ở Các Bưu, hỏi thăm hai lão anh hùng đó mới hay hai lão anh hùng hiện đang ở Trấn Thái tiêu cực ở Nam Xương... Vì vậy chàng mới định đi Nam Xương để gặp mấy vị tiền bối đó thương lượng rồi mới quyết định hành trình của mình sau.

Chàng ngồi ngắm cảnh trên sông thấy thuyền buồm đi lại không ngớt, cảnh sắc trên mặt sông đẹp đẽ vô cùng. Chàng đang đắm chiều ngắm cảnh bỗng thấy phía sau có bốn cái bóng người đang xa đi tới, nhanh vô cùng. Chàng thấy người đi đầu là ông già béo trắng và lùn, hai mắt như lửa đỏ. Người đi thứ hai là một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, đôi mắt rất có thần, hai bên huyệt thái dương gò cao. Còn hai người đi sau là một nam một nữ, người đàn ông tuổi trạc hai mươi ba, hai mươi bốn, mặt rất đẹp trai nhưng phải đôi mắt hơi gian tà một chút, còn thiếu nữ tuổi trạc đôi mươi, mặt rất xinh đẹp cử chỉ rất tao nhã và trông mặt hơi giống chàng thanh niên kia, nên Lạc Dương đoán chừng hai người là hai anh em ruột.

Ông già béo lùn liếc mắt nhìn ngựa của Lạc Dương thấy con ngựa đó cao lớn, liền khen ngợi:

- Con ngựa tốt thật.

Y vừa nói mặt vừa lộ vẻ tham lam thèm muốn. Trong khi ông già đẩy lên tiếng nói thì phía đằng trước có hai người trung niên mặc áo dài đen đi tới, một người râu xồm mắt to mũi sù, còn một người mặt dài và đỏ, mồm rộng râu dài tới ngực trông rất hung ác.

Hai người áo đen thấy ông già khen ngợi con ngựa của Lạc Dương cũng đưa mắt nhìn xem con ngựa đó.

Lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ thấy vậy mỉm cười không nói năng gì hết, chỉ đi tới bờ sông ung dung ngồi xuống. Lão đạo sĩ liếc nhìn Lạc Dương một hồi trong lòng ngạc nhiên,

mồm lẩm bẩm: “Thằng nhỏ này gân cốt kỳ lạ như thế sau này thế nào cũng không phải là một tay tầm thường.”

Đôi thanh niên nam nữ nhìn cảnh trên mặt sông, vừa cười vừa nói với nhau không để ý tới lời ông già. Người áo đen mặt đỏ và dài thấy ông già khen ngợi con ngựa như vậy bèn đỡ lời:

- Mắt của Lâm lão anh hùng sắc bén thật. Con ngựa này là ngựa Mông Cổ, là một giống ngựa rất tốt ở nơi đó. Nếu lão anh hùng không tin cứ hỏi..

Người đó chưa kịp nói chữ mua, thì không nói nốt nữa, vì y thấy Lạc Dương mặt quá trẻ, cho nên đổi giọng khinh khỉnh nói:

- Lão anh hùng thử trả đất tiền xem có mua được không?

Ông già béo lùn mỉm cười, gật đầu khen hay, thì lúc ấy trong bụi dương liễu ở cạnh bờ sông, bỗng có tiếng cười sang sảng vọng ra.

Mấy người nọ nghe thấy tiếng cười đó đều giật mình kinh hãi, cùng quay mặt về phía đó, đã thấy một ông già mặc áo dài xám lẹ làng bước ra. Tay ông cầm một gậy trúc dài chừng ba thước, nhỏ bằng ngón tay, nhưng vàng và bóng loáng như ngọc, đầu cái que còn có một sợi dây câu dài chừng hai thước, đôi mắt ông ta lóng lánh có thần. Mọi người chỉ thấy ông già từ từ bước tới. Lão đạo sĩ đầu tóc bạc phơ vừa trông thấy ông ta liền cười và nói:

- Tưởng là ai, thì ra là Nhị trưởng lão của Cái Bang Ung lão sư, thật là quả đất tròn chúng ta đi đâu cũng gặp nhau.

Lạc Dương nghe nói người đó là Lâu Ung vội đứng ngay dậy. Tinh Hà Điều Khách vừa vào tới cười nhạt một tiếng rồi nói:

- Tại hạ nghe thấy môn hạ đệ tử nói, người Trưởng môn của phái Hoa Sơn không quản ngại gì đã chịu khuất thân đi tới Khang Lư để thanh toán món nợ máu của tên ma đầu đã chém giết đệ tử của quý môn phái.

Lão đạo sĩ ngạc nhiên vô cùng, vội hỏi:

- Quý môn hạ có khắp thiên hạ, tất nhiên Lâu lão sư phải biết về hết những việc xảy ra ở khắp mọi nơi. Có phải Lâu lão sư tới đây là có ý ra tay trợ giúp đấy không?

Lâu Ung lắc đầu đáp:

- Xưa nay Cái Bang không bao giờ dây dưa tới thị phí của thiên hạ cả. Xin thứ lỗi, Lâu mỗ có lòng mà không sao ra tay giúp sức được, nhưng Lâu mỗ một lời tâm phúc muốn thưa

cùng quý Trưởng môn, mong đạo trưởng nghe xong đừng có khiển trách mỗ trực ngôn mới được.

Tri Vi đạo trưởng nghe thấy Lâu Ung nói như vậy, trong lòng hơi kinh hoảng vội đáp:

- Lâu trưởng lão có việc gì xin cứ nói. Bần đạo xin tẩy nhĩ để nghe.

Tinh Hà Điều Khách vẻ mặt nghiêm trang nói.

- Ma đầu ẩn cư ở trên đỉnh núi Ngũ Lão tại Khang Lư, không những công lực cao thâm khôn lường và còn âm mưu ác độc lắm. Y có dã tâm chỉ muốn được làm bá chủ võ lâm. Lâu mỗ đã tận hết tâm trí mà tới giờ vẫn chưa sao dò biết được thân thế lai lịch của y...

Ông già béo bống cười nhạt và xen lời nói:

- Lời nói này hơi thừa một chút, xưa nay Lâm mỗ vẫn không ra những người nói không. Vì những lời thừa ấy nó không bổ ích gì cho thực tế cả.

Lâu Ung cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Lâm lão sư, tuy lời nói của lão đây không thực tế thật, nhưng nghĩ đến hồi năm nọ ở xưởng khí giới tại Yến Kinh, Lâm lão sư bị một thiếu niên xấu xí khôn tả dùng chỉ lực đánh cho suýt toi mạng, nếu không được Nhất Nguyên Cư Sĩ Hồ đại hiệp thương hại, van lơn hộ cho thì ngày hôm nay lão sư làm gì có mặt ở đây nói chuyện nữa.

Ông già béo lùn nghe nói, nghĩ lại chuyện xưa xấu hổ đến mặt đỏ bừng, hai mắt lộ ngay sát khí.

Lâu Ung lại cười ha hả và lớn tiếng nói tiếp:

- Lâm lão sư chớ nên bận lòng bởi những lời của lão vừa nói. Vừa rồi, lão nghe thấy môn hạ đệ phi báo cho hay, Lâm lão sư đã lệnh cho già nửa số cao thủ trong hội Tam Điểm đi đỉnh núi Khang Lư để vây đánh ma đầu kia. Nhưng ma đầu ấy có phải là tay tầm thường đâu? Nếu lão sư không mau mau tới đó tiếp viện ngay, lão chỉ e những cao thủ của quý hội sẽ bị tiêu diệt hết đấy.

Ông già béo lùn nghe nói giật mình kinh hãi đến ngần người ra, Tri Vi đạo trưởng vội chấp tay chào và xen lời nói:

- Dù Lâu trưởng lão không chịu ra tay giúp cho, bần đạo cũng mong trưởng lão hãy cho biết hết câu chuyện của trưởng lão vừa nói đỡ hồi này.

Lâu Ung cười đáp:

- Tục ngữ đã nói: "Sư xuất vô danh, binh gia tối kỵ", đem quân đi đánh mà không có danh nghĩa gì tất phải thảm bại chứ không sai. Còn cái chết của quý môn đồ ra sao, chẳng hay Tri Vi trưởng môn có thể cho lão biết rõ nguyên nhân của cái chết ấy không?

Tri Vi đạo trưởng râu rĩ và im lặng một hồi, lăm bắm giầy lát mới lên tiếng nói:

- Sự thị phi của võ lâm, vốn rất khó hiểu. Dù đệ tử của tệt phái có không nên không phải đi chẳng nữa, đối phương cũng phải xét lai lịch ra sao trước, rồi giải chúng lên núi Hoa Sơn tất nhiên bản đạo phải theo đúng luật pháp mà trị tội bọn chúng. Bản đạo không phải là người hay bênh vực bậy môn đồ của mình và cũng không phải là người hiểu thắng, nhưng thân làm Chuồng môn thấy môn đồ bị người khác đánh đập như vậy không lý tới sao được? Trước khi chưa rõ thị phi phải trái, tránh sao khỏi oan khuất. Và làm như thế không những có lỗi với các vị sư tổ của đời trước nên dù sao, bản đạo cũng phải điều tra cho ra hư thực như thế nào đã. Huống hồ chuyện ấy hội Tam Điểm cũng có mười mấy người bị giết chết một cách thảm khốc. Nghĩa là người nào người nấy như bị phân thây xé xác vậy, nên Lâm lão sư mới...

Nói tới đó, lão đạo sĩ khẽ ho một tiếng, rồi nói tiếp:

- Lúc này, bản đạo với Lâm lão sư không khác gì đang cười trên mình hổ, bắt buộc không đi không được. Bản đạo rất cảm ơn Lâu trưởng lão cho hay như vậy.

Lâu Ung nhìn thẳng ra phía sông, mỉm cười đáp:

- Đò sắp ghé vào bờ rồi, lão chúc mừng cho quý vị chuyển đi này thuận buồm xuôi gió, mã đáo thành công.

Một lát sau chiếc đò qua sông đã ghé vào bờ, Tri Vi đạo trưởng, người Chuồng môn của Hoa Sơn, liền vái chào Lâu Ung một cái rồi đi xuống dưới đò và sang bên kia sông ngay.

Lâu Ung vẫn đứng trên bờ, đưa mắt nhìn theo, lắc đầu thở dài tỏ vẻ thương tiếc, nhưng vẫn chưa chịu quay người đi, cứ đứng yên ở đó nhìn theo bọn người kia hoài.

Lạc Dương đứng cạnh thấy vậy, không chịu nổi, liền lên tiếng gọi:

- Sư bá!

Lâu Ung đứng ngăn người ra giầy lát rồi quay đầu lại nhìn Lạc Dương và hỏi:

- Vừa rồi cậu gọi lão phải không?

Lạc Dương nghiêm nghị đáp:

- Vâng, tiểu đệ Lạc Dương, gia sư Tạ Vân Nhạc...

Chàng chưa nói dứt, Lâu Ung đã tỏ vẻ kinh ngạc và mừng rỡ hỏi tiếp:

- Hiền điệt có phải là họ Lạc bị Tiêu Dao Khách bắt cóc và mất tích ở núi Trường Bạch không?...

Nói xong, y ngắm Lạc Dương một hồi rồi nói tiếp:

- Nơi đây không tiện chuyện trò. Hiền điệt hãy theo lão tới đặng này.

Nói xong, y liền quay người đi trước. Lạc Dương vội cởi dây cương ngựa và dắt con ngựa đó đi theo.

Đi được một lát, hai người đã rời khỏi chỗ bến đò chừng ba bốn dặm, nơi đây là cửa sông Trường Giang, nước chảy mạnh khôn tả. Trên mặt sông mọc đầy cỏ lau, hình như cả mặt sông đều bị cỏ lau che lấp hết vậy, trông xanh rì và rất đẹp mắt.

Lâu Ung bỗng ngừng chân ở bờ sông, giơ tay lên vỗ hai cái. Tiếng tuy không lớn lắm, nhưng đủ truyền ra nơi xa rồi. Đột nhiên trong bụi lau có tiếng mái chèo khua động, rồi có bảy tám người ở trong bụi lau rung mình nhảy lên trên cao bốn năm trượng lộn hai vòng rồi dương tay ra tà tà lượn xuống chỗ trước mặt Lâu Ung. Vừa hạ chân xuống bọn họ đã buông xuôi đứng nghiêm nghị liền.

Lạc Dương khen ngợi thâu: "Khinh công tuyệt đẹp."

Chàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy tám người tuổi trạc trung niên, ăn mặc như bọn ăn mày, mắt lóng lánh như đèn ló vậy.

Lâu Ung xua tay một cái và nói:

- Các người mau dắt con ngựa kia cho thiếu niên và giấu nó vào một nơi. Thiếu niên này là bạn của bốn môn, và là người có lai lịch đấy, sau này các người có thấy chàng ta phải trông nom và giúp đỡ ngầm cho chàng, nghe chưa?

Tám tên ăn mày ấy đều quay đầu lại nhìn Lạc Dương một hồi, rồi một tên trọng bọn đi tới gần đỡ lấy cương ngựa hộ chàng và dắt luôn con ngựa ấy ven theo bờ sông tiến thẳng về phía trước.

Lâu Ung bỗng giơ tay ra nắm chặt cánh tay của Lạc Dương và tay nữa thì đỡ lấy nách của chàng, rồi cả hai cùng tung mình nhảy lên, phi về phía bụi lau trầm mình xuống.

Lạc Dương thấy chỗ hạ chân là trên boong của chiếc thuyền nhỏ, đồng thời chàng thấy công lực của Lâu Ung cao siêu khôn lường như vậy cũng phải kinh ngạc thâu. Chàng còn kính phục vị trưởng lão ấy ở chỗ không thấy chiếc thuyền con đâu cả, mà khi nhảy tới lại hạ chân đúng ngay vào boong thuyền như vậy?

Lâu Ung thấy chàng ngẩn người ra suy nghĩ, biết ngay chàng đang nghĩ gì, liền mỉm cười nói:

- Hiền điệt khỏi cần kính phục như vậy. Sau này nếu hiền điệt chỉ cần học được bốn năm thành của lệnh sư thôi, cũng đủ tài ba hơn lão nhiều rồi.

Nói xong, y dẫn Lạc Dương đi vào trong khoang ngòi, và hỏi chàng tại sao lại biết y ở đây mà tới tìm kiếm như thế nào?

Lạc Dương liền kể rõ chuyện của mình với Phẩm Nhi rời khỏi hang động của Tiêu Dao Khách như thế nào? Và đã thấy những chuyện gì ở trên núi Kệ Thạch..., cứ thao thao bất tuyệt kể hết cho Lâu Ung hay.

Lâu Ung ngồi yên lắng tai nghe, sắc mặt thay đổi luôn luôn, chờ tới khi Lạc Dương kể xong, mới thở dài một tiếng rồi đỡ lời:

- Lệnh sư tài hoa tuyệt thế, và phúc đức thâm hậu lắm, nên không riêng gì lão phu mà cả những người quen biết lệnh sư cũng đều công nhận, tướng của ông ta không phải là người chết yếu chết non. Bây giờ theo sự tái hiện của hai thanh kiếm, Thanh Hồng và Cự Khuyết, chúng ta có thể tìm ra manh mối...

Lạc Dương hỏi tiếp:

- Theo sự ước đoán của sư bá, nếu gia sư chưa qua đời thì hiện giờ ở đâu?

Lâu Ung gượng cười đáp:

- Lão biết hiền điệt nhớ sư phụ lắm, nhưng về vấn đề này thì lão cũng như hiền điệt thôi. Theo lão ước đoán vì lệnh sư không thấy Ngọc Chung Đảo bắt đầu chìm mà không thể cứu vãn được, để sư mẫu và các đại hiệp bị tai họa thảm khốc như vậy nên đau đớn, mất hết cả thành tâm tráng khí. Lão đoán chắc lệnh sư, sau khi trở về Trung Nguyên đã ẩn núp ở một nơi nào đó không ai biết tới, cho nên năm năm nay lão đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm mà vẫn không thấy đâu hết. Có lẽ lệnh sư vì kích thích quá nổi mà chán sự đời, bây giờ muốn lệnh sư tái xuất giang hồ, chỉ có phép lạ là làm cho lệnh sư mẫu với các người được bình yên vô sự trở về.

Lạc Dương sực nghĩ ra một kế, trợn ngược đôi lông mày lên rồi nói:

- Tiểu điệt đã nghĩ ra được một cách. Nếu đúng như lời sư bá nói là gia sư đã quay trở về Trung Nguyên thì thế nào cũng dụ được gia sư xuất hiện giang hồ liền.

Lâu Ung ngẩn người ra hỏi:

- Hiền điệt có ý kiến gì cứ việc nói ra cho lão nghe.

- Tuy ai ai cũng đã xác định Ngọc Chung Đảo đã hóa ra tro rồi, nhưng người và súc vật ở trên đảo đó chưa chắc đã chết, và có ai trông thấy đâu và không ai rõ xác thật được việc này cả. Việc đòi không thể dùng lý luận thường mà ước đoán được, vì có nhiều việc xảy ra một cách bất ngờ. Bây giờ sư bá mật lệnh cho tất cả đệ tử của Cái Bang đi khắp nơi loan tin rằng hai thanh kiếm Cự Khuyết và Thanh Hồng đã tái hiện giang hồ. Chủ nhân của hai thanh kiếm ấy đã bị Kệ Thạch Tam Quái bắt giữ, như vậy gia sư thế nào cũng động lòng liền mà tái xuất giang hồ đi tìm kiếm liền.

Lâu Ung nghe xong nghĩ ngợi một hồi rồi mừng rỡ vô cùng liền đáp:

- Kế này có thể thành công được lắm. Nay mai lão sẽ cho thi hành việc này ngay, nhưng...

Nói tới đó, Lâu Ung bỗng sầm nét mặt lại suy nghĩ giây lát, rồi nói tiếp:

- Lão cần phải điều tra xem ông già áo trắng mà hiền diệt đã trông thấy ở núi Tiều Cô là ai đã.

Nói xong, y vỗ tay một cái, đã có một người ăn mày tuổi trung niên chột mắt ở gần đó xuất hiện và nhảy tới.

Lâu Ung đưa mắt nhìn người ăn mày chột mắt ấy rồi hỏi:

- Phụng đường chủ hãy đi tra hỏi xem các đệ tử dưới đường xem, trong nửa năm nay có thấy bọn người áo trắng cứ đêm khuya lại xuất hiện đi lại ở Giang Nam, Giang Bắc không?

Người ăn mày chột mắt định nói lại thôi, sau cùng y chỉ dạ một tiếng rồi quay người đi luôn, Lâu Ung lại tiếp:

- Phẫm Nhi bỗng dung mất tích như vậy thực đáng ngờ. Theo lão, bây giờ làm sao mà kiếm ra được một trong Kệ Thạch Tam Quái là có thể biết rõ mọi nhẽ ngay.

Lạc Dương vội đỡ lời:

- Chỉ mong đúng như lời của sư bá đã nói.

Chàng vừa nói vừa nhìn thẳng vào Lâu Ung tỏ vẻ không hiểu hành động của Lâu Ung bí mật như thế để làm gì? Tại sao lại giấu chiếc thuyền nhỏ ở trong bụi lau này, và hình như xung quanh đây có kẻ địch đang bao vây vậy? Tuy chàng nghi ngờ nhưng vẫn không dám lên tiếng hỏi rõ.

Lâu Ung là người rất thông minh, thấy vẻ mặt hoài nghi của Lạc Dương liền mỉm cười nói:

- Có phải hiền điệt thấy hoàn cảnh trước mắt đây với cử chỉ của lão mà tỏ vẻ hoài nghi phải không? Sự thực từ khi Đại trưởng lão của bốn bang với lệnh sư đi Ngọc Chung Đảo cho đến giờ thanh vọng của Cái Bang đã sa sút rất nhiều và cứ thường bị người ta đến tận cửa nhà gây thù gây hận, vì vậy lão mới hoá mình thành ám, nghĩa là tất cả các Phẩm bang của Cái Bang đều núp vào trong bóng tối hết. Mục đích của lão là để tránh cho khỏi bị tổn thất, hơn nữa làm như vậy là để dò xét xem người đứng đầu bọn Khang Lư là ai?

Lạc Dương lại hỏi tiếp:

- Thế ra sư bá vẫn chưa điều tra ra tên ma đầu ấy là ai hả?

Lâu Ung vừa cười vừa đáp:

- Nếu bảo người đó là ma đầu thì hơi sớm một chút, sự thật mấy năm gần đây y ở trong võ lâm cũng đã làm mấy việc, khiến ai cũng cảm thấy khoan khoái, nhưng hành vi của y rất bí mật mà lại không giao tiếp với một nhân vật chính phái nào cả, bất cứ người nào đến thăm y, y cũng đóng cửa không tiếp hết, có khi còn lớn tiếng chửi mắng người đến thăm là khác. Cho nên lão mới đoán chắc sau này y cũng gây mưa gió ở trong võ lâm. Vì từ xưa tới nay những người có hành vi kỳ bí như thế, đa số đều không phải là những tay tầm thường.

Đang lúc ấy khoang thuyền bỗng rung động, thì ra người ăn mày chột mắt đã quay trở về thưa rằng:

- Thuộc hạ của bốn đường đều trả lời chưa hề thấy phát hiện những bóng trắng như thế.

Lâu Ung vẻ mặt lạnh lùng xoa tay một cái rồi nói:

- Ra lệnh cho các hạ thuộc chở chiếc thuyền nhỏ này đến núi Tiêu Cô.

Người ăn mày một mắt vái chào xong liền quay người ra ngoài đi luôn. Một lát sau thân thuyền rung động và hình như đã bắt đầu đi vậy, rồi đột nhiên Lạc Dương thấy mắt sáng lên, lúc này chàng mới hay thuyền đã ra khỏi bụi lau và đang đi trên mặt sông mênh mông rồi. Nước xanh biếc và chảy rất nhanh, không bao lâu đã trông thấy một cái núi nhỏ nằm lơ lửng ở phía đằng xa.

Tiêu Cô Sơn cao chừng ba mươi trượng, mọc lơ lửng một mình ở trên mặt nước, có bậc thang lên đỉnh núi nhìn phong cảnh bốn mặt xung quanh thì thật là tuyệt đẹp.

Chiếc thuyền nhỏ từ từ đi tới chân núi đậu ngay cạnh một tảng đá lớn, Lâu Ung với Lạc Dương lần lượt nhảy lên bờ, và ra lệnh cho chiếc thuyền nhỏ đi luôn. Chiếc thuyền đi luôn. Chiếc thuyền đi nhanh như một mũi tên, thoáng cái đã đi ra ngoài xa và từ từ mất dạng.

Lâu Ung vừa cười vừa nói:

- Chùa Cửu Long ở trên núi Tiêu Cô nguyên là cơ nghiệp của Cái Bang. Ba mươi năm trước cho một hòa thượng của Bồ Đề Thiếu Lâm hạ viện để thanh tu. Hòa thượng đó đã viên tịch từ ba năm trước đây, hiện giờ do đệ tử của y tiếp nhận chức phương trượng, trong chùa có hơn năm mươi tăng chúng, lão ở đây ra lệnh cho các môn hạ chắc không còn ai biết rõ được tung tích của lão đâu.

Nói xong y vỗ tay ba cái nhưng không thấy có tiếng trả lời, y tỏ vẻ không yên lại vỗ tay một lần nữa, vẫn không có tiếng trả lời nốt. Y liền trợn tròn xoe đôi mắt, ngẩng đầu nhìn lên trên vách núi vẻ mặt nghiêm nghị và nói:

- Môn hạ của lão tự tiện rời khỏi chòi canh như thế rất đáng ngại, hiền đệ hãy ở lại đây đợi cho lão đi xem qua, rồi quay lại ngay.

Nói xong, lão anh hùng nhún vai một cái người đã nhảy thẳng lên cao bảy tám trượng, khi chưa hết đà lão đã đưa tay lên trên vai rút ra một thứ khí giới trông như cái cần câu và nhanh như điện móc luôn khí giới đó vào một sợi mây ở trên vách núi. Lão móc được sợi mây đó rồi liền nhún mạnh một cái, người lão đã tung lên trên đỉnh núi và mất tích luôn. Lạc Dương kinh ngạc vô cùng, đứng ngẩn người ra một lúc mà không tìm hiểu được sự kỳ dị đó. Chàng đứng ở trên tảng đá đợi chờ hàng tiếng đồng hồ, mặt trời sắp lặn rồi mà vẫn không thấy Lâu Ung quay trở lại. Chàng định tâm thử lên trên dò xét xem sao vì lúc ấy thuyền đã đi khỏi, không còn đường rút lui nữa, biết đi lên trên là nguy hiểm nhưng cũng đành leo lên.

Chàng đi theo những bậc thang đá tiến thẳng lên chùa ở trên đỉnh núi, khi tới nơi thì mặt trăng đã mọc. Chàng thấy trong chùa tối đen như mực không có một chút ánh sáng đèn nào hết. Chàng không suy nghĩ gì cả, lớn bước đi vào trong chùa, tiến lên trên đại điện. Chàng thấy trong điện tối đen như mực, nhưng vẫn không ngừng chân, cứ tiến thẳng vào trong điện. Chàng thấy trong điện vừa tối om vừa lạnh buốt, đã bắt đầu hoảng sợ, vội rút thanh trường kiếm mới mua được ở Thương Châu ra. Đột nhiên phía trên góc điện có tiếng âm trầm hỏi:

- Tiểu thí chủ đến đây làm chi?

Giọng nói lạnh buốt tận xương, không khác gì gió ngấm trong thung lũng và tiếng hú ban đêm.

Lạc Dương nghe thấy tiếng hời đó rung mình rợn tóc gáy, liền đưa mắt vào phía có tiếng nói và trả lời:

- Mục đích của tụi hạ tới đây trước là chiêm ngưỡng Như Lai và sau là để bái cầu từ bi.

Chàng chưa dứt lời lại có tiếng cười nhạt âm vang lên tiếp theo là tiếng đáp:

- Được, để cho thí chủ chiêm ngưỡng đây.

Người ta vừa nói dứt, bốn bên góc tường đều có ánh áng đỏ thấp thoáng, bốn ngọn nến to đã cháy sang. Lạc Dương cả kính mặt thất sắc đưa mắt nhìn quanh một vòng. Ngoài cửa điện cũng có hòa thượng đứng canh phòng.

Lạc Dương biết mình đã sa vào vòng vây, nhưng không hiểu sao những hòa thượng này lại bao vây như thế, nên chàng đứng ngẩn người ra một hồi rồi hỏi:

- Các vị đại sư làm thế là có ý nghĩa gì?

Một hòa thượng đứng gần phía trái thân hình mập mạp mặt mũi lầm lì, cười khinh và đáp:

- Có phải người muốn tìm lão ăn mày họ Lâu đấy không? Sài gia đã đoán trước thế nào người cũng tới, cho nên mới đặt thiên la địa võng này để chờ. Người có mau mau thúc thủ chịu trói đi không?

Lúc ấy Lạc Dương cảm thấy mình đã sa vào trong chốn khó xử, vì chàng không biết những sư của chùa Cửu Long này là bạn hay là địch của Cái Bang. Chàng muốn lên tiếng thừa nhận là đến tìm Lâu Ung nhưng lại không dám, dù sao chàng cũng là một người thông minh, chàng đưa mắt nhìn qua một cái đã biết ngay những hòa thượng này không phải là bạn Lâu Ung. Nếu là bạn sao không thấy Lâu Ung hiện thân?

Trái lại bên hòa thượng của chùa Cửu Long này cũng thắc mắc nốt vì chúng thấy Lạc Dương không nói không rằng mắt cứ nhìn xung quanh và thái độ rất ung dung, chúng không thể nào biết được lai lịch của Lạc Dương ra sao, vì vậy mấy chục mắt cứ trợn trừng lên nhìn thẳng vào người Lạc Dương.

Sự thực lúc này Lạc Dương đang ngấm ngấm suy nghĩ, chàng biết muốn phá vòng vây nhảy ra ngoài điện còn khó hơn là chạy lên trời, mà dù có xông ra được cũng vô ích vì núi Tiêu Cô này bốn mặt đều là nước. Chẳng nhẽ lại nhảy xuống sông làm mồi cho cá hay sao? Chàng nghĩ tới đây, máu nóng trong người muốn sôi sùng sục, chàng bỗng rút ngay trường kiếm ra khỏi bao, đứng lấy thế bảo vệ. Bỗng có một hòa thượng quát lớn rồi nhanh như điện chớp, múa cây thiền trượng xông lại tấn công. Thế trượng của hòa thượng đó rất hùng mạnh,

lần đầu tiên đối địch với người ngoài, Lạc Dương không sao tránh khỏi nom nớp lo sợ, chàng thấy thế trượng của hòa thượng đó vừa mạnh vừa nặng, vội né tránh nhảy sang bên ba thước để tránh, và tà tà đưa kiếm ra đâm luôn vào dưới hông của đối phương. Kiếm của chàng vừa đâm ra thì đã có một hòa thượng khác ở phía sau tấn công lên tới. Lạc Dương bỗng thấy phía sau có tiếng gió động đành phải thu thế kiếm tấn công lại, chân theo phương vị bát quái bước sang bên tránh né, rồi chàng múa trường kiếm lên chống đỡ hai hòa thượng đó. Hai hòa thượng cười nhạt một tiếng, kẻ múa trượng người múa đao, xông lại tấn công luôn. Chàng vội lui về phía sau hai bước và giở một pho kiếm pháp ra nhanh như điện chớp để đối phó với hai hòa thượng ấy. Cũng may những hòa thượng kia không ra vây đánh chỉ đứng chung quanh đó xem thôi, bằng không, Lạc Dương đã sớm bị chúng bắt đi rồi. Đang lúc ấy một hòa thượng đứng ở góc điện lạnh lùng nói:

- Người này võ công quái dị lắm, nhưng còn ngượng tay hình như y không có sư phụ mà tự học thành vậy. Hiển nhiên căn bản của y chưa vững chắc, nhưng trong năm ba thế kiếm lại có một thế rất kỳ lạ, oai lực vô cùng. Xem như vậy y không phải là đồng bọn với lão ăn mày Lâu Ung đâu.

Lời nói của hòa thượng đó rất đúng, từ khi được Vân Nhạc nhận làm đồ đệ đến giờ, Lạc Dương chưa được sư phụ dạy cho một miếng võ nào cả. Ở trên núi Trường Bạch vì nhớ nhưng Vân Nhạc không có thì giờ học hỏi gì. Ngày sau này đem lại chơi với Phẩm Nhi nên chàng chưa được học một chút miếng võ nào là thế. Sau cùng Phẩm Nhi hai người bị Tiêu Dao Khách giam giữ ở trên động phủ, nhờ Phẩm Nhi có đôi chút kinh nghiệm chàng mới bắt đầu cùng Phẩm Nhi luyện tập những võ công của Tiêu Dao Khách để lại cho. Nhưng người dù có căn bản tốt đến đâu, thông minh đến đâu mà không có minh sư chỉ giáo cho thì làm sao mà học thành công được. Sở dĩ bây giờ chàng đối địch với hai hòa thượng đó thỉnh thoảng có một thế kiếm kỳ lạ, là nhờ chàng nhớ ra được những thế kiếm ấy ở trong bí kíp của Tiêu Dao Khách và đem ra sử dụng đó thôi.

Lạc Dương nghe thấy hòa thượng ấy nói đúng hoàn cảnh của mình, trong lòng cũng phải phục hòa thượng đó có đôi mắt tinh đời. Lại có một hòa thượng khác lên tiếng nói:

- Mặc, y có phải người đồng bọn với người Cái Bang không, ta hãy bắt giữ y trước, rồi hãy nói sau, chúng ta cần phải mau mau rời khỏi đây bằng không sẽ phiền lắm đấy.

Lạc Dương nghe nói lo âu vô cùng, đột nhiên rú lên một cái, tiếng rú của chàng làm vang động cả ngôi điện ấy. Tên hòa thượng cầm thiền trượng múa mạnh, quát hỏi:

- Người kêu rú như ma kêu để làm chi?

Tiếng rú của chàng chưa dứt thì chàng đã múa kiếm tấn công luôn ba thế, rồi chàng tung mình nhảy lên trên cao, đột biến thế kiếm kỳ ảo đâm bổ xuống, điểm luôn vào mí mắt của hai hòa thượng và thân hình của chàng thì tà tà lướt ra khỏi ngoài điện, tay phải lấy ra bốn mũi tên. Hai hòa thượng đứng canh gác ngoài cửa điện thấy chàng nhảy ra vội xông lại quát:

- Chạy đi đâu?

Chàng liền múa chưởng xông lại tấn công chàng luôn, nhưng chàng chưa kịp tấn công tới đã thấy có bốn điểm sáng như sao sa nhằm mặt chàng bay tới liền. Chàng kinh hãi thu chưởng lại rồi nhảy sang bên một thước để tránh né. Chàng thấy ở giữa có chỗ trống liền xuyên qua kẽ hở đó mà chạy xuống dưới sân điện, rồi tung mình nhảy lên cao luôn. Các hòa thượng ở trong điện cũng nhanh như chớp đuổi theo ra, một hòa thượng giơ chưởng tấn công luôn. Lúc ấy người của Lạc Dương mới rời khỏi mặt đất một thước đã thấy vật gì đánh trúng rất mạnh, chàng chưa kịp kêu la thì thân mình đã bị đẩy bắn ra ngoài xa liền.

Các hòa thượng khác vội chạy lại vây bắt Lạc Dương, chàng thấy khí huyết trong người rạo rục nhưng vẫn không chịu cho chúng bắt giữ. Chàng tức giận bọn hòa thượng này vô cùng nên cả người lẫn kiếm múa tít quay lại tấn công luôn, thế kiếm của chàng đang sử dụng đây là Phi Lôi Thập Ngũ Thức của Tiêu Dao Khách để lại cho nên lợi hại vô cùng, bọn hòa thượng ngạc nhiên không kịp đề phòng nên một tăng nhân đứng gần đó đã bị lưỡi kiếm của chàng chém trúng vai, chỉ nghe thấy một tiếng kêu la thảm khốc, người y đã bị chém làm hai mảnh máu bắn tung tóe khắp nơi.

Một hòa thượng to béo quát:

- Tiểu tặc tàn nhẫn ác độc thật, đêm nay phật gia phải mở lòng từ bi giải thoát cho mi mới được.

Nói xong, y liền tung mình nhảy tới múa song chưởng tấn công luôn, liền có một luồng sức mạnh như núi Thái Sơn nhằm Lạc Dương đẩy tới, Chỉ nghe thấy kêu bùng một tiếng Lạc Dương đã bị y đẩy ra xa hai thước, mồm phun luôn máu tươi, người ngã ngửa bắn trở ra tiếp.

Lạc Dương bị thương nặng, biết có thí mạng đấu thêm nữa cũng vô ích, còn bị phơi xác ở trên núi Tiêu Cô này, cho nên chàng phun máu, liền thuận thế đạp chân để người mình bắn ra ngoài xa thêm.

Tuy chàng đã nhảy bắn ra ngoài xa năm sáu trượng, nhưng lúc đứng dậy vẫn thấy đầu óc choáng váng. Đồng thời chàng lại bị bọn hòa thượng kia, nhanh như gió, đuổi theo tới. Chàng liền nghĩ thầm: "Phen này ta chết mất thôi."

Đột nhiên ở trên góc trời có một tiếng rú ghê rợn vọng tới. Tiếng rú đó vừa to vừa dài và nhanh như sao sa điện chớp. Bọn hòa thượng nghe thấy tiếng rú đó đều ngẩn người ra, và tiếng rú đó chưa ngớt thì đã có một thân hình nhảy xuống mặt đất. Dưới ánh sáng trăng chỉ thấy người đó thân hình vạm vỡ đầu tóc rối bù, khí độ rất oai dũng, lưng đeo trường kiếm.

Ông già ấy vừa hạ chân xuống mặt đất đã trông thấy bọn hòa thượng đang đuổi theo Lạc Dương, liền đưa mắt nhìn chur tăng, hai mắt tỏ vẻ kinh ngạc. Một hòa thượng gầy gò và cao, hai mắt lóng lánh liền lớn tiếng cười và hỏi:

- Thế ra là Táng Môn Kiem Khách Linh Phi thí chủ đã giáng lâm tề môn, không hiểu Linh Phi thí chủ có lệnh chỉ giáo gì thế?

Linh Phi đáp:

- Không dám, chẳng hay Trường Duyệt đại sư gần đây có được mạnh giỏi không?

Hòa thượng gầy gò ấy tên là Trường Duyệt đại sư liền chấp tay vái chào đáp:

- Nhờ Phật tổ ban ơn bần tăng cũng được mạnh giỏi như thường.

Lúc này Lạc Dương đã chết giấc nằm ở dưới đất, hai hòa thượng nhanh như gió nhảy xô tới.

Táng Môn Kiem Khách Linh Phi đột nhiên nhảy trước người Lạc Dương cản trở hai hòa thượng kia và khẽ quát bảo:

- Hãy khoan.

Đồng thời lão anh hùng giơ chưởng thế ra khẽ phất một cái. Hai hòa thượng nọ tưởng Linh Phi định ra tay, tránh sang hai bên đứng ngẩn người ra.

Trường Duyệt đại sư tỏ vẻ không vui, hai mắt tia ra ánh sáng lóng lánh và khẽ hỏi:

- Linh thí chủ, các hạ làm như thế là có ý nghĩa gì?

Linh Phi mỉm cười đáp:

- Người tu hành bao giờ cũng để hai chữ từ bi lên trên hết. Đại sư lại là cao tăng có đạo hạnh rất cao thâm, sao đại sư không tha cho y thoát chết? Không hiểu thiếu niên này là ai, có phải y đã xúc phạm tới đại sư không?

Trường Duyệt đại sư không ngờ lão anh hùng lại hỏi han như vậy, liền ngẩn người ra không biết sao trả lời. Y liền cau mày lại suy nghĩ giây lát rồi mỉm cười đáp:

- Bần tăng cũng không biết thiếu niên này là ai. Trong khi bần tăng tụng kinh buổi tối thì y đột nhiên xông vào, về mặt hung hăng cứ đòi tìm kiếm Nhị trưởng lão là Lâu Ung. Bần

tăng trả lời cho y biết là không hay biết gì Lâu nhị trưởng lão cả. Thế rồi y bỗng lên tiếng nhục mạ, hình như y có ý định đến đây gây sự và định đấu với các đệ tử của bốn môn vậy. Bần tăng ngăn cản không kịp một đệ tử của bốn môn đã bị thế kiếm lợi hại của y chém chết, vì vậy bần tăng mới bắt giữ y để hỏi xem lai lịch ra sao?

Linh Phi thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

- Hình như y có thù với Lâu Ung, muốn tìm Lâu Ung để đối phó thì phải. Linh mỗ cũng không có thiện cảm gì với Cái Bang cả, nhưng phần nhiều những người ít tuổi vẫn hay nóng nảy và hung hăng như thế, vả lại người chết cũng không thể nào phục sinh được, vậy mong đại sư nể mặt Linh mỗ tha chết cho y.

Thì ra Linh Phi thấy Trường Duyệt đại sư, hai mắt cứ quay tròn liên tiếp, biết lời nói của đại sư không đúng sự thật, vì không khi nào đối phó với một thiếu niên lại kéo nhiều tăng chúng ra như vậy. Cho nên Linh Phi mới nghi bèn trong thế nào cũng có nội tình.

Trường Duyệt đại sư ha hả cười đáp:

- Việc nhỏ mọn này dù thí chủ không tới đây nói giúp y, bần tăng cũng không ra tay giết chết y đâu. Mời Linh thí chủ hãy vào trong thiền phòng dùng nước đã.

Nói xong, đại sư liền bảo tăng chúng đem cái xác của hòa thượng kia đi hỏa táng.

Linh Phi chưa kịp trả lời bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động, vội quay đầu lại nhìn, thấy Lạc Dương nhảy ra ngoài xa hơn mười trượng, y liền cau mày và lắc đầu. Liền đó một người đứng cạnh đó vội vàng đuổi theo, giơ tay lên ném luôn năm năm ngân đao, liền có hai viên trúng ngay vào sau lưng Lạc Dương, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu bộp bộp, người của Lạc Dương đã bay tới chỗ mép núi. Linh Phi thấy chàng lão đảo mấy cái rồi rút ngay xuống sông liền.

Linh Phi vội phi thân tới mép núi, nhưng y chỉ thấy nước sông ở bên dưới cuộn cuộn chảy và những làn sóng đánh lên cao tới một hai trượng, chứ không còn trông thấy hình bóng của Lạc Dương đâu nữa. Y liền thở dài một tiếng. Đang lúc ấy, y đột nhiên nghe thấy Trường Duyệt đại sư giận dữ quát mắng:

- Ai sai mi tự tiện ra tay như thế? Bây giờ bốn tọa biết nói năng làm sao với Linh thí chủ đây.

Linh Phi quay đầu lại nhìn thấy Trường Duyệt đại sư đang giận dữ quát mắng tăng nhân ném ngân đao hồi nãy. Tăng nhân nọ tỏ vẻ hoảng sợ vội đáp:

- Đệ tử đáng chết lắm.

Linh Phi mỉm cười xen lời nói:

- Việc đã qua rồi, đại sư khỏi cần trách mắng đệ tử như vậy, Linh mỗ với thiếu niên kia chưa từng quen biết bao giờ đại sư không cần phải bận lòng với Linh mỗ cả.

Trường Duyệt đại sư nghe thấy Linh Phi nói như vậy mới an tâm, liền quát mắng đệ tử nọ rằng:

- Có mau ra cám ơn Linh thí chủ không?

Linh Phi cả cười nói:

- Khỏi cần phải giở những tục lệ ấy nữa, Linh mỗ cũng sắp sửa rời khỏi đây ngay.

Trường Duyệt đại sư ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao Linh thí chủ tới cũng hấp tấp và đi cũng nhanh chóng như thế?

- Linh mỗ một mình muốn chiếc thuyền này đi du ngoạn ngũ hồ tứ hải, sống cuộc đời phiêu lưu, hồi nãy mỗ đi ngang qua đây thấy một chiếc thuyền nhỏ đang lênh bênh trên mặt sông, liền nghĩ ba năm trước mỗ đã đến đây thăm đại sư, cho nên mới lên núi để thăm đại sư. Mỗ rất hân hoan thấy đại sư khỏe mạnh như xưa. Tâm nguyện của mỗ đã đạt, mỗ không rời khỏi ngay còn ở đây làm chi nữa.

Nói xong, y rú lên một tiếng thật dài rồi đột nhiên giở khinh công tột mức ra chạy thẳng tới ven sông ở bên phía đông và chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Trường Duyệt đại sư thấy vậy vội bảo tăng chúng rằng:

- Chúng ta mau rút lui khỏi chùa Cửu Long ngày nay.

Hãy nói Linh Phi vội chạy xuống dưới chân núi, leo lên một chiếc thuyền đưa mắt nhìn bốn xung quanh rồi đứng ngăn người ra một hồi.

Thì ra Linh Phi thừa lệnh đi Giang Tây đem thuốc giao cho Hạ Hầu cục chủ, rồi y cùng Cát Thiên Hào song song giải trừ các môn hạ của phái Thiên Nam đến tầm thù. Giữa lúc đó thì có tin đồn Hỏa Diệm Sơn nơi Ngọc Chung Đảo nổ tung, hòn đảo đó đã biến thành tro tàn, Tạ Văn Nhạc với các người không biết sống chết ra sao. Linh Phi đau lòng xót ruột vô cùng, y cùng Cát Thiên Hào và Mạnh Trọng Kha vội đi ngay lên Vân đảo để hỏi thăm những môn hạ của Cái Bang xem đã được mục kích hòn đảo đó chìm đắm ra sao? Theo những môn hạ của Cái Bang thì Ngọc Chung Đảo ở ngay ngoài khơi, sóng gió rất lớn nên các thuyền đánh cá ít khi dám men men tới, vì vậy, có thể bốn vị trưởng lão chưa đi tới Ngọc Chung Đảo thuyền đã bị chìm đắm rồi. Nhưng không hiểu tại sao không thấy bốn vị trưởng lão quay về, nên họ mới ngạc nhiên vô cùng.

Linh Phi trong lòng cũng có dự cảm Tạ Vân Nhạc là người rất phúc đức không khi nào lại bị chết một cách thê thảm như thế được. Có lẽ chiếc thuyền của đại hiệp bị sóng đánh chìm rồi phiêu lưu đến một hoang đảo nào đó mà chưa ai biết tới thôi, cho nên đến giờ vẫn không thấy trở về là thế. Cũng vì nghĩ như vậy mà y với mọi người đã dặn đệ tử của Cái Bang phải giữ kín việc này, không nên tiết lộ cho ai biết cả, và cũng đừng cho ai hay y với Vân Nhạc có cảm tình thâm hậu, và y cũng quyết ý đi thuyền ra bể để tìm kiếm xem sao.

Cũng may người trong võ lâm chỉ có một số ít là biết Tạ Vân Nhạc với y có liên quan mật thiết với nhau mà thôi, vì vậy mà các nhân vật của tà phái không nghi ngờ tới y. Trong khi y đi thuyền ra ngoài bể có dặn dò Thiên Hào đi núi Thanh Thành một phen dặn phái Thanh Thành nên bình tĩnh như thường, đừng để cho tự mình làm loạn nhân tâm của mình trước.

Y đi ra ngoài bể ba tháng liền mà không tìm kiếm được gì hết, y thất vọng vô cùng, trở về bàn tán ngầm với các môn trưởng bản giáo và Triệu, Chu hai vị đại hiệp. Mấy người này đều cho rằng Tạ Vân Nhạc không phiêu lưu đến hoang đảo nào cả, có lẽ chàng chưa đi đến Ngọc Chung Đảo đã trông thấy đảo đó hóa ra tro nên thương vợ nhớ bạn chàng chán nản về ẩn núp ở một thâm sơn cùng cốc nào đó. Nghĩ vậy nên mọi người chia nhau đi khắp nơi tìm kiếm.

Năm năm nay, Linh Phi đã đi tứ bắc xuống nam mà vẫn không thấy tung tích của Vân Nhạc đâu cả. Bây giờ trong võ lâm lại đang là lúc đại sự nên y càng thương nhớ Vân Nhạc thêm.

Lần này Linh Phi ở đầm Vân Mộng trở về biết Tiểu Cô Sơn là cơ nghiệp bí mật của Cái Bang, mới động lòng định đi gặp Lâu Ung. Y có ngờ đâu hòa thượng của chùa Cửu Long lại ngầm ngầm gây hấn với Cái Bang như thế.

Linh Phi ngồi ở trong thuyền, càng nghĩ lại chuyện xưa càng đau lòng thêm, y không sao nhịn được, liền ứa hai hàng lệ tức thì. Y ngồi gần người ra nhìn thẳng lên trời thở dài một tiếng rồi định rời khỏi Tiểu Cô Sơn ngay. Nhưng y bỗng thấy một chiếc thuyền nhỏ đi như bay tới. Linh Phi hai mắt rất sắc bén đã nhận ra đó là ai rồi liền gọi:

- Có phải Miêu lão sư đó không?

Người đó chính là Độc Tý Phong Vân Cái Miêu Tích Thọ, nghe thấy tiếng kêu gọi của Linh Phi liền ha hả cười, bơi thuyền nhanh như một mũi tên nhảy sang bên thuyền của Linh Phi liền. Vừa sang tới nơi y đã vội nói:

- Linh lão sư vừa tới Tiều Cô Sơn phải không? Một năm không gặp trông Linh lão sư càng mạnh hơn cả ngày xưa, chắc võ công bây giờ của lão sư cũng tinh tiến phải không?

Linh Phi mỉm cười đáp:

- Miều lão sư quá khen ngợi như vậy đệ đâu dám nhận, ngày tháng trôi chảy rất nhanh, bây giờ Linh mỗ đã già nua rồi, trong năm năm liền bôn tẩu giang hồ đã mệt mỏi làm gì còn có thì giờ để luyện tập nữa.

Nói tới đó y ngừng giây lát lại nói tiếp:

- Vừa rồi Linh mỗ có lên chùa Cửu Long chẳng hay Miều lão sư đến núi Tiều Cô này làm chi?

Tích Thọ liền ngăn người ra hỏi lại:

- Chắc Linh lão sư đã gặp Lâu trưởng lão của tệt môn và một thiếu niên họ Lạc rồi chứ?

Y vừa nói dứt, Linh Phi bỗng giật mình kinh hãi, mặt biến sắc và hỏi lại:

- Thiếu niên ấy họ tên là gì? Có phải y đi cùng Lâu trưởng lão đến núi Tiều Cô này không?

Độc Tú Phong Vân Cái thấy thái độ của Linh Phi như vậy, biết ngay thế nào cũng có chuyện gì xảy ra, nên vội nói:

- Thiếu niên ấy tên là Lạc Dương đi cùng với Lâu trưởng lão lên núi Tiều Cô này từ giờ nọ, có lẽ Linh lão sư chưa gặp Lâu trưởng lão phải không?

Linh Phi càng kinh hoảng thêm, vội nói:

- Nguy tai, có lẽ Lâu trưởng lão đã gặp nguy hiểm, chúng ta mau trở lại núi Tiều Cô đi.

Y chưa nói dứt đã tung mình nhảy lên trên bờ và giở khinh công tuyệt mức ra, chỉ nhảy mấy cái đã lên trên đỉnh núi. Độc Tú Phong Vân Cái cũng giở khinh công ra nhảy lên theo, thân pháp của người ăn mày một tay này lại còn đẹp hơn. Y tuy một tay nhưng khinh công cao siêu khôn lường, chỉ thoáng cái đã đuổi theo Linh Phi lên tới đỉnh núi và cả hai đã tới chùa Cửu Long liền. Hai người vào luôn trong chùa khám xét, nhưng ngôi chùa lớn rộng đến thế mà không có một bóng người nào, hai người lấy làm ngạc nhiên vô cùng, đứng ngẩn người ra nhìn nhau.

Đột nhiên, phía sau thiền phòng có một bóng người áo trắng tung mình nhảy lên nhanh như điện chớp, và đâm bổ xuống sườn núi phía tây.

Linh Phi và Độc Tú Phong Vân Cái quát lớn một tiếng, cùng phóng mình đuổi theo bóng trắng ấy liền. Linh Phi ở trên không đã rút thanh Táng Môn Kiếm ra cầm ở trong tay và dùng thế Lục Bát Phong Vân đâm luôn vào người áo trắng kia nhanh khôn tả.

Còn Độc Tú Phong Vân Cái cũng như bóng theo hình cùng giơ đơn chưởng lên ném luôn ba mũi Xà Vũ Châm và năm ngón tay sắt điểm luôn vào năm yếu huyệt của người áo trắng đó.

- o O o -